

Adriana Kobulejová

Neuseknou ti hlavu?

Saúdská Arábie očima české letušky

C P R E S S

Neuseknou ti hlavu?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Adriana Kobulejová

Neuseknou ti hlavu? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Text © Adriana Kobulejová, 2021

Na obálce a v bloku knihy byla použita ilustrace © salah mohammed / shutterstock.com.

ISBN tištěné verze 978-80-264-3959-2

ISBN e-knihy 978-80-264-3973-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3974-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3972-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Neuseknou ti hlavu?
Saúdská Arábie očima české letušky

ADRIANA KOBULEJOVÁ

 P R E S S

*Tuto knihu věnuji mým nejdražším rodičům Haně a Borisovi
a mé jediné sestře Haně Karolině Kobulejové za nesmírnou
podporu v jakékoliv situaci v mém dosavadním životě.*

Obsah

Předmluva	6
Klasika	10
Pro představu	16
Useknou ti hlavu!	22
Je tu vedro	26
Kde to jsem...	32
Vypadám jako tučňák!	42
To se mi jen zdá	50
Chce to respekt	60
Komunikace je prý základ	64
Vždyť je to princ!	70
Hlavně zatloukat	80
Je libo alkohol?	86
Srí Lanka	94
Dengue	104
Ty zmetku!	116
Travis	120
Romeo	128
Jason	136
Coco deme! Coco deme!	144
Země „neomezených“ možností a velbloudů	156
Hlavně se nebav o válce!	162
Pozor, raketa!	170
Miluji svoji práci	178
Eš?	188
Zlatí Súdánci	192
Co se stane v Jordánsku, zůstane tam	200
Vrátil jsem se	218
Hlavně vděčnost, řekl mnich	228
Ach, ty vztahy!	238
Kdo chce letět do Indie?	242
Pákistán	248
Holt jiná kultura	254
Evakuační let	266
Místo v srdci si najde	272

Předmluva

Vykročit ze své tzv. pohodlné zóny je to, v čem tkví dle většiny nejúspěšnějších lidí kouzlo životního úspěchu. Ať už se cítíte pohodlně při práci v kanceláři anebo při obdělávání půdy, právě to, že naleznete odvahu a rozhodnete se ve svém životě něco od základu změnit, je ve finále tím, co vaši osobnost jistým způsobem tvaruje.

Nikdy jsem nebyla typ, který by si líboval ve stereotypu a bránil se změnám, ale pokud by ke mně rok předtím, než jsem se rozhodla svůj život obrátit vzhůru nohama, někdo přišel a oznámil mi, že budu žít v Saúdské Arábii, asi bych si tukala na čelo.

Dnes vím, že člověk by neměl nikdy říkat NIKDY. Že naplno se otevřít jakékoliv změně je prospěšné, i kdyby mu tento risk měl přinést pouhou zkušenost. Protože právě zkušenosti jsou něco, co si za peníze nekoupíme. Zkušenosti se nedají získat ničím jiným než tím, že si je prožijeme. Jak s nimi poté naložíme, zda je aplikujeme do běžného života, nebo na ně raději zapomeneme, je už věc druhá.

Ať už se nám v životě přihodí cokoliv, pevně věřím, že právě negativní zkušenosti jsou ty, které nás mohou velice obohatit. Drtivá většina věcí se vám samozřejmě přihodí ve vašem každodenním životě, a to tam, kde trávíte nejvíc času. Další situace ale mohou nastat i tam, kde se můžete cítit nejvíce zranitelní, tam, kde to neznáte a máte v plánu strávit třeba jen pár dní. A ty jsou jedny z těch nejceněnějších, protože na ně jen tak nezapomenete. To, jak jsem se cítila například po dovolené v Jordánsku, rozhodně není něco, co bych vám přála. Nebo když na mě a na mou posádku mířila raketa od jemenských povstalců. Zkušenosti, které by člověk rád oželel. A přesto jsem vděčná, že jsem si prožila věci, které mi daly drahocennou zkušenost a lekce do budoucna.

Lekce diplomatického jednání, obezřetnosti, a především trpělivosti byly ty, kterých jsem ale právě v Saúdské Arábii dostávala zatím nejvíc. Není jednoduché se plně aklimatizovat na prostředí, v němž jste nevyrostali a necítíte se automaticky komfortně. Ale právě to vás, podle mého názoru, naučí nejlépe se přizpůsobovat novým vnějším podnětům a být velice flexibilní.

Za těch pár let, které jsem strávila v zemi tolik odlišné od mojí domoviny, mohu samozřejmě pozorovat i na sobě samé obrovské změny. Ale já jsem přesvědčena o tom, že změny jsou vítanou součástí našeho života. Že prožít život plný změn nám přináší vzrušení a naplnění potenciálu, o kterém mnoho z nás nemělo třeba ani tušení. Proto bych ráda apelovala na čtenáře, nebojte se změn! Nenechte se zvíkat názory okolí, které má tendenci vás udržet v pohodlné zóně a stereotypním komfortu. Najděte odvahu a udělejte krok vpřed, ať už jste se vždy toužili přestěhovat, začít cestovat nebo rozjet vlastní firmu. Nečekejte na to, až jednoho dne zázračně získáte sebevědomí a budete to chtít udělat. Čím déle to totiž budete odkládat, tím více si zvyknete na svoje pohodlí bezpečného zázemí a nikam se nepohnete. Navíc, kdo vám slíbil, že se dožijete zítřka?

Mým cílem v této knize však není motivovat čtenáře, aby změnili svůj dosavadní život. Pokud jste s ním spokojeni, asi těžko budete dbát mých rad. Navíc já bych se neskromně nerada považovala za motivačního řečníka. Jen bych vám ráda zprostředkovala upřímný obrázek reality ženy, která se nedala ovlivnit hlasy ze svého okolí a vydala se vstříc neznámé zemi a zážitkům. Poslouchala jsem obavy, ze kterých šel mráz po zádech, ale řečmi, že mi Arabové useknou hlavu, jsem se zastrašit nenechala. A nelitovala jsem! A to i přesto, že dny, které mi moje rozhodnutí opustit Prahu přineslo, nebyly často růžové a zalité sluncem (tedy sluncem jako takovým víceméně ano).

Vnímejte, prosím, tuto knihu jako osobní zpověď, ne průvodce. Zpovídám se tu z cesty, která mě dovedla do bodu, kde jsem dnes, z některých cestovatelských zážitků, které jsou k nezaplacení, ale i ze vztahů, jež mě po celou dobu provázely. Protože vztahy jsou nedílnou součástí života nás všech, rozhodla jsem se čtenářům poskytnout pohled i do této velice osobní sféry.

Nad rámec svých vlastních prožitků bych také ráda zdůraznila poselství, jež si přeji, aby tato kniha nesla. Totiž abychom se zbavili předsudků a naučili se soudit až na základě vlastních zkušeností. Situace, které v knize líčím, jsou upřímně popsány tak, jak se staly. Nejsou nijak přibarvovány ani pozměněny, pouze přeneseny čtenáři přesně tak, jak jsem je vnímala já. Nejsou také zobecněním kultury, národnosti ani zemí. Podotýkám, že v žádném případě není cílem této knihy někoho urazit, a pokud se tak stane, přijměte, prosím, moji omluvu. Věřím a jsem si jistá, že mnoho z vás má například diametrálně odlišné zkušenosti ze země, kterou jsem při svých cestách navštívila, než jsou ty mé. Avšak já dokážu čtenáři zprostředkovat pouze svoji osobní zkušenost. Pamatujte, že tato kniha je subjektivním pohledem na lidi a situace, které jsem skutečně prožila, avšak to, jak jsem je vnímala já, nemůže být (a ani bych si je netroufla nazvat) zobecněním. Proto si udělejte vlastní obrázek, ale dále nechte svoji mysl otevřenou a ať už se jedná například o Indii, Čínu nebo Arábii, prosím, zbytečně nesudte.

Ráda bych, aby vám moje kniha přinesla i nové informace, o kterých jste neměli tušení, anebo naopak dokázala odbourat předsudky, jichž se mnozí z nás často dopouštíme. A nemusí se jednat jen o předsudky vůči Arabům či muslimům. Doufám, že po přečtení této knihy poznáte, že i práce letušek není rozhodně jednoduchá, a příště, až budete sedět v letadle, porozumíte lépe tomu, proč může mít i letuška špatnou náladu.

Ať už tedy tuto knihu pojmete a budete vnímat jakkoliv, já si hlavně přeji, aby vám zprostředkovala především příjemně strávený čas.

Předmluva

Klasika

„M adam, prosím, sedněte si na vaše sedadlo alespoň po dobu *boardingu*,¹ a to na pár minut. Slibuju, že až budou všichni pasažéři na palubě, tak vám najdu místo vedle ženy, dobře?“

„Ne! *Haram, yani, haram!*“² odsekla zcela zahalená postarší žena a rozhodla se dál blokovat uličku a dalších sto lidí za ní, kteří se snažili protlačit na svoje sedadlo. Robustní pytel. Nic víc mě při pohledu na ni nenapadalo, její arogantní tón a paličatost mi po celém dni a třech předchozích letech se stejnou sortou pasažérů jako ona vysávaly poslední zbytky energie.

Uchýlila jsem se tedy jako vždy k poslední možnosti, a to poslat ji do zadní části letadla do *galley*³ čekat, až všichni pasažéři nastoupí a já budu mít možnost je různě přesazovat a způsobit tím menší zmatek než do této chvíle. Žena výhradně vedle ženy nebo dítěte, muž vedle muže. Co naplat, že je letadlo do posledního místa plné a nemám na výběr volné sedačky, kam bych mohla protestující přesadit.

„Najdi mi místo, rychle!“ Rozkaz, který si především umanuté Saúdky zamilovaly, a fakt, že letadlo není autobus a každý má svůj *boarding pass* (palubní vstupenka) s určitým sedadlem, ignorují. Stejně jako ten, že pracuji jako letuška a v letadle jsem především od toho, abych jim zajistila bezpečí a ne, abych jim zvedala kufry a servírovala nejvytříbenější kafe. *Boarding* je pro nás (a dovolím si říct, že pro všechny stewardy nehledě na aerolinku) nejméně oblíbená část letu. Respektive ta vůbec nejhorší.

V Arábii je to ještě o stupeň složitější kvůli kulturním rozdílům. Žena si nesedne vedle cizího muže, považuje se to za nepřijatelné a většina z nich to odmítá, i kdyby neměla na výběr žádné jiné sedadlo. Od hlavy po paty zahalené v černých *abájích*⁴ a některé i v rukavicích (i přes padesátistupňové vedro venku) bimbající se postavy si krok co krok přiřlapávají svůj hábit, naprosto ztracené v jedné jediné uličce, nevšímající si čísel sedadel, marně hledající volnou řadu, kam se složitě nasoukat a zabrat ji celou pro sebe. A to nehledě na to, jestli je určená pro ně nebo někoho jiného.

1 Boarding – nástup pasažérů do letadla.

2 Haram – něco, co je pro muslimy zakázané, co nesmí konat či jíst a pít (např. alkohol, vepřové maso atd.). Opakem je slovo halal, tzn. něco, co je správné. Všeobecně jsou tyto pojmy ukotveny tzv. fatwami v právu šaría.

3 Galley – malá kuchyňka nacházející se v přední i zadní části letadla, kde posádka připravuje občerstvení pro pasažéry.

4 Abája – tradiční ženský oděv; volný plášť s dlouhým rukávem na zapínání k zahalení ženy od krku až po chodidla, ve většině případů černý. K zahalení vlasů se poté používá šátek zvaný hijab. V případě zahalení obličeje s otvorem na oči je to šátek zvaný niqab, pokud zahaluje celý obličej včetně očí, nazývá se burka.

V nejlepším případě také následně nadávající a tropící scénu, když si dovolí přijít někdo, komu byla ona sedadla skutečně přidělena.

V té chvíli jsem tam samozřejmě já a se svojí lámanou arabštinou se snažící situaci vyřešit jakkoliv, hlavně ale rychle. Limitovaný čas na *boarding* je totiž neúprosný a někteří vedoucí kabiny jsou natolik arogantní, že neřeší, jak moc jste se snažili, a to, že má nakonec letadlo zpoždění, padne na vaši hlavu.

Tedy to jsem si alespoň myslela do chvíle, než jsem se sama stala vedoucí kabiny a všechno kolem padlo jen a jen na moje ramena. Kromě pozitivní stránky věci byla totiž právě často i ta negativní součásti mojí práce. Nevyspalý a mrzutý kapitán, se kterým musím komunikovat výhradně já (od momentu přípravy na let v operačním středisku až po opuštění letadla na konci služby), umanutý a rozkazující první důstojník, často neschopný pozemní personál, naprosto ztracený zástupce cateringu, líná posádka, arogantní pasažéři v *business* třídě, která mi padla na starost, konflikty a stížnosti v ekonomické třídě, požadavky z managementu, kontroly z operačního střediska, online odesílání podrobných reportů po každém letu a tak dále. O tom, co dělají ostatní, má člověk vždy zkrácenou představu do chvíle, než sám stane na jejich místě, a pak nepřestává žasnout nad svojí dřívější naivitou. Při mém povolání jsem ale neměla moc času žasnout.

Pokud jsem chtěla profesně stoupat, musela jsem se opravdu snažit. Kromě snahy samotné jsem ale potřebovala být také nejprve úspěšně přijata na pozici vedoucí kabiny neboli *purser*, jak jsme nazýváni, a to nebylo úplně jednoduché. Proces se komponoval ze selektovaného pozvání na zkoušky, skládající se z bezpečnosti, výbavy letadla, první pomoci, *groomingu*,⁵ následného pohovoru a powerpointové prezentace na dané téma. Potom, co z nás všech přihlášených management vybral pár šťastlivců, mě čekal dvoutýdenní trénink dvanáct hodin denně s jedním dnem volna mezitím, jeden zkušební let, závěrečné zkoušky a byla jsem připravená velet.

Vzpomínám si, jak jsem se bavila s kolegyní, která si stěžovala, že ten trénink byl tak intenzivní, že se dva týdny nebyla schopná vidět se svým přítelem, a já se smála, že to je přece krátká doba. Jakmile jsem se v tom však ocitla já, byla jsem mentálně vyčerpaná, přesto natěšená, ale zároveň smutná, že nemám ani čas jet na chvíli za Chrisem, aby mě aspoň obejmul.

Ach, my ženy! To jsem ale vzala hodně rychle a stručně, takže pěkně popořadě...

5 Grooming – leteckou společností stanovené předpisy o vzezření posádky (např. povolené barvy řemínku od hodinek, maximální velikost ciferníku apod.).

Klasika

Pro představu

Když už jsem se dotkla těch vztahů, hned ze začátku vám mohu s jistotou říct, že pokud jste nikdy nežili v arabské zemi, jen stěží si dokážete představit, jak složité je (či víceméně bylo, časy se změnily i v Arábii) pro místní ženy se s někým seznámit a začít vztah. Pokud žijete v Saúdské Arábii a jste Saúdka... zapomeňte na to. Teď budu mluvit o cizincích, jejichž rodina tady není přítomna a nemůže jim diktovat budoucího ženicha či nevěstu.

Vzhledem k tomu, že na veřejnosti žena nesměla být doprovázena a viděna s cizím mužem, možností moc nebylo. Jako doprovod si mohla zvolit pouze manžela nebo rodinného příslušníka. Kamaráda? Spolužáka ze školy? Ale prosím vás, jaká škola? Společná třída žen a mužů? Nemyslitelné. Jsou zde univerzity určené zvláště pro muže a zvláště pro ženy. Nutno podotknout, že s dostatečnou vzdáleností od sebe.

Kolega z práce? Neexistuje. Pro nás cizince, prosím, protože zde pracuje většinou jako zdravotník v nemocnici anebo ve stavebnictví jako inženýr, projektant, architekt, potažmo zástupce nějaké zahraniční firmy anebo letuška, což je můj případ. Ale že se s mužem setkáte na pracovišti, vás bohužel neopravňovalo k tomu, abyste spolu zašli kamkoliv na oběd nebo vás odvezl domů. Ani v autě jste totiž nesměla jako žena sedět s cizím mužem s výjimkou oprávněných řidičů taxi. Pravidelně zde probíhají policejní kontroly, a pokud vás policie zastavila, chtěla po vás ukázat doklady a důkazy, že jste příbuzní anebo manželé, nejlépe tedy oddací list. Za roky, co jsem strávila v Arábii, se spousta věcí změnila k lepšímu. Někteří Saúdi tomu říkají „zlaté časy Arábie“. Především mladé generaci se dost ulevilo a tradiční okovy se pro ni nezdají být nyní tak těžké.

Napadá mě jako první hlavně náboženská policie, která strážila v každém nákupním centru a ječela na kteroukoliv ženu bez šátku, aby si zahalila vlasy (nebo nedej bože měla na sobě tehdy neakceptovatelnou rtěnku či příliš mnoho make-upu). Pokud daná žena neuposlechla, *muttawa*, jak se tato policie nazývá, byla oprávněná na ni zavolat policejní hlídku, která ji bez okolků jednoduše naložila do auta a odvezla na stanici k vysvětlení, proč neuposlechla rozkazu. Tak tohle je nyní našťástí už jen křečovitě úsměvná vzpomínka.

Výhradní způsob seznámení je pro nás cizince i přes zmírnění mnoha opatření stále na party v compoundech či přes seznamovací aplikace. Jako *expat* neboli nemístní či cizinec jste oprávněn bydlet v compoundu a většina firem jej pro svoje zaměstnance zajišťuje.

Compound je takové město ve městě. Satelitní městečko obehnané pět metrů vysokou zdí s ostatním drátem, s několika rozmístěnými kulometry, a vstupními branami s ozbrojenou kontrolou. Ta nepustí dovnitř nikoho, kdo není rezidentem anebo jím

osobně není pozván a jeho jméno není na listině pozvaných pro daný den (kdyby vám to přišlo moc, doporučuji zhlédnout film *Kingdom*, díky kterému vám bezpečnostní opatření dají smysl). Následně pak proběhne výměna pasu za „visitor card“, která je vrácena při opuštění compoundu. Některé compoundy dosahují velikosti i několika stovek vil.

Počet obyvatel jednoho compoundu může dosáhnout i k pár tisícům, ale většina z nich čítá stovky cizinců. Saúdi samotní nejsou oprávněni vejít do žádného compoundu (samozřejmě i v tomto se dělají výjimky). Vevnitř se totiž populace mísí, neplatí ženské a mužské zóny, nenosí se *abáje*... Každý compound disponuje jedním či více bazény (takže ženy v bikinách jsou naprostá samozřejmost) a některé z nich mají restauraci, a to dokonce i s alkoholem. Pokud tu není restaurace, kde se podává alkohol, žádný problém. Většina expatů se naučila obstojně vyrábět vlastní pivo nebo víno (ano, i já), takže o alkohol není nouze v žádném compoundu. Řekla bych, že na to, že se toto děje v zemi přísné prohibice, je ho až přebytek.

Většina cizinců pak pracuje klasicky přes pracovní týden, takže víkendy se nesou v duchu party a barbecue – bazénových oslav. Vily jsou většinou dost veliké a většina firem na zaměstnancích nešetří, takže není výjimkou, že jeden člověk má k dispozici dvoupatrovou vilu se třemi ložnicemi. Takže co o víkendu podniknout? To je zcela jasné. Zdá se vám to jako plýtvání penězi? Vítejte v Arábii...

Pro představu

Useknou
ti hlavu!

Když už jsem vám naznačila, jaký to byl pro mě šok se dostat do Arábie a první dny se aklimatizovat, přiblížím vám to celé hezky od začátku a podrobněji.

Nejvíce lidi obvykle zajímá, jak jsem se sem dostala a proč vlastně. Představte si jednoduše inzerát a v něm nabídku práce letušky. Na inzerát jsem narazila úplně náhodou, kdy jsem měla chuť a cítila potřebu z Čech takříkajíc vypadnout. Už delší dobu jsem chtěla něco ve svém životě změnit, ale nenapadlo mě, do jak obrovské výzvy se ženu. Jednoho dne jsem se rozhodla, že se podívám na nabídky práce v zahraničí a odpovím hned na první, co se mi zobrazí, protože ať už to bude cokoli, můžu to brát jako životní zkušenost (přepokládala jsem například sběr jahod, au pair, pokojská apod.).

K mému překvapení se však objevila pozice letušky na Středním východě. Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, stát se letuškou, myslela jsem si, že s mými 162 centimetry jsem na ni příliš malá, ale v praxi to není pravda. Mnoho mých kolegyně je ještě menších než já. Záleží tedy na společnosti a typu letadel, se kterými se létá. Nebyla jsem si tehdy úplně jistá, o které zemi se může hovořit (napadla mě samozřejmě nejdřív Dubaj a aerolinky Emirates), ale jak jsem sama sobě slíbila, vyplnila jsem formulář, poslala svůj životopis, fotografii a čekala.

K mému údivu se agentura, která zprostředkovávala náborů pro naši společnost po celé Evropě, ozvala hned druhý den. Můj životopis se jim líbil, a tak mě pozvali na skupinový pohovor, který se konal za dva týdny v Bratislavě. Mezitím jsem dala ve své dosavadní práci výpověď, což by se mohlo zdát jako neuvážený krok, ale já si byla jistá, že tohle může být můj osud, a neváhala jsem. Nějaký čas jsem tam už byla nespokojená, a i kdyby mi tato příležitost nevyšla, stejně bych si hledala něco jiného. Protože jsem navíc věděla, že budu brzy bez příjmu, podvědomě jsem se připravila na to, že během toho náborového dne ze sebe musím dostat maximum.

Den před pohovorem jsem autobusem z Prahy odjela do Bratislavy, kde jsem si pronajala pokoj na dvě noci. Řekla jsem si totiž, že si přinejmenším udělám výlet a trochu prozkoumám slovenské hlavní město. Následující den jsem se pak dostavila na smluvené místo, což byla hotelová hala asi pět minut chůze od mého ubytování.

Když jsem vešla do zmíněné haly, už se to tam hemžilo desítkami holek a většina z nich se zdála být velmi nervózní. Také jsem si všimla, že působím asi jako jedna z nejstarších. Bylo mi tehdy dvacet sedm let, ale většina vypadala podstatně mladší, některé přišly rovnou po maturitě. Dvacetileté slečny se v rozhovorech předháněly, kolika neúspěšných náborů se už zúčastnily, na co si v testech z anglického jazyka dávat pozor a jak se chovat při skupinových rozhovorech. Kroutila jsem hlavou a připadala si jako jediná, co mezi ně nezapadá.

Během dne jsem to naopak využila jako výhodu, protože jsem se dokázala velmi dobře soustředit, nervozita ze mě úplně spadla, test z angličtiny jsem překvapivě zvládla perfektně (i přesto, že má angličtina byla tehdy oproti dnešku velmi slabá) a při skupinových inscenacích jsem musela působit jako jedna z mála rozvážně a klidně. Při závěrečném pohovoru jsem pak rozebrala svoje poznatky z univerzity (především státnice z psychologie), které mohu při práci zúročit, a zejména svoji předchozí profesi na imigračním odboru Ministerstva vnitra, což pro ně znamenalo signál, že mi kulturní šok nezpůsobí újmu. K závěrečnému pohovoru se z asi sto padesáti holek dostalo jen sedm. Když si se mnou pak komise potřásla rukou, věděla jsem, že jsem zabodovala.

Přesně týden nato mi přišel e-mail s gratulací k úspěšnému přijetí na pozici letušky a kontakty na agenturu, přes kterou budeme s Araby komunikovat a vyřizovat potřebné papíry. Agentura se nakonec ukázala v praxi celkem neschopná, za což ji ostatní holky chtěly žalovat, protože si účtovala nemalé peníze z našich prvních pár výplat.

Vyřídit všechna potřebná víza na saúdskoarabské ambasádě v Praze byl několikaměsíční stresující maraton oblitávání všemožných úřadů a ministerstev. Mně to nakonec zabralo necelé tři měsíce, než jsem odletěla, ale další tři děvčata ze Slovenska, co přijali se mnou, si musela počkat ještě dalšího půl roku.

Týdny do mého odletu díky vyřizování všech papírů ubíhaly velmi rychle a já si zpočátku ani nepřipouštěla, že odlétám do Arábie. Těšila jsem se na změnu, nový život, luxusní prostředí, fascinující povolání, výplatu jinou než ze státní kasy dle tabulek pro státní správu, nadcházející dobrodružství, a ze všeho nejvíc na možnost cestovat.

Postupem času jsem si to samozřejmě uvědomovala víc a víc, a to především tehdy, když do mě přátelé i rodina neustále hučeli, že jsem se asi zbláznila. Téměř každý si představoval ty nejděsivější scénáře a zločiny proti lidským právům, které se na mně Arabové chystají spáchat, pokud k nim jen vkročím.

Většina lidí se o mě pochopitelně bála, jedna kamarádka okamžitě pronesla: „Useknou ti hlavu!“ a v tomto duchu probíhala většina konverzací s kýmkoliv, komu jsem oznámila, že odlétám do Saúdské Arábie. Další známá pořád volala mé mamince a v slzách ji prosila, ať mě nikam nepouští, protože jinak už mě nikdy nikdo v životě neuvidí. Někteří příbuzní volali a tlačili mé rodiče do rozhodnutí mě všemi dostupnými prostředky zastavit a neztratit tak svou dceru, která zjevně přišla o rozum.

Ten tlak byl sílený a já si připadala, že se naopak moje okolí zbláznilo a já jsem jediná zůstala při smyslech. Tedy ještě tu byla moje milovaná sestřička, vždy připravená jako moje opora, ať už před odletem, anebo na začátku pobytu, kdy jsem zatoužila vrátit se domů a ona pokaždé našla ta nejlepší slova útěchy a motivace. Moji rodiče se

o mě zprvu také báli, ale potom co jsem jim ukázala zprávy od jedné budoucí kolegyně, které jsem se tehdy na vše vypyřádala, a nějaké fotky lidí, kteří v Arábii pracují (našla jsem je na sociálních sítích, kde zveřejňovali příspěvky ze života v Rijádu), se uklidnili a podporovali mě. Samozřejmě na ně taky čas od času dopadl splín, že jejich dcera odchází do země, kde lidem stále sekají hlavy. A já je pořád dokola ujišťovala, že mně jako cizince nic nehrozí a žádné trestné činy, za které bych mohla být takto potrestána, jsem dosud nespáchala ani doma, takže je nespáchám ani tam.

Ostatní známí pochopení neměli a o Arábii nepronесли jediné dobré slovo. Každý negativní názor namísto slov podpory či uznání nebo motivace či přání spokojenosti v nové práci mě naopak utvrzoval v tom, abych lidem dokázala, že se mi tam bude dařit dobře a přesvědčím je, že nic není tak horké, jak se ve veřejných médiích podává.

Abyste mě pochopili, já to lidem vůbec nemám za zlé. Upřímně řečeno předtím, než nastala ta celková kulturní revoluce, která už tři roky v Saúdské Arábii probíhá, nebylo mnoho pozitivních zpráv, které by si mohl člověk o této zemi najít a přečíst. Maximálně tak zprávy o zločinech proti lidským právům, tak jak je známe my, a potlačování práv žen. Neznala jsem do té doby nikoho, kdo by Saúdskou Arábii navštívil, takže ucelený obrázek si mohla většina lidí vytvořit pouze na základě informací dostupných z médií. A jak jistě dobře víte, média si všeobecně velmi ráda opravdovou realitu zkreslují.

Když se má víza konečně vyřídila a já už čekala jen na letenky, měla jsem ještě pár dní, které jsem strávila studováním čehokoliv, co mě potenciálně může potkat, a samozřejmě tradic v muslimské zemi a islámu jako takového. Snažila jsem se připravit na kulturní a náboženský šok, který mě čekal, ale na první dny mě nemohlo připravit nic. A jeden maximálně dvacetitříkilový kufr, do kterého jsem si měla zabalit svůj nový život na x měsíců dopředu (protože bůhví, kdy se zase dostanu domů) mi v tom nepomohl už vůbec.

Je tu
vedro